

Misteriós assassinat a Igualada (primera part)

Un relat de: [Vicenç Bacardit i Garcia](#)

I

La pols i el soroll envaiïen tots i cadascun dels obrers que envoltaven la gran fosa que es començava a obrir als seus peus. Sota un Sol de justícia, en ple mes de juliol, aquells homes, suats i bruts, només desitjaven que arribés l'hora d'anar a dinar, ni que fos per poder descansar una estona. Ningú estava quiet; tothom tenia la seva funció específica en aquell complex engranatge constructor. La ciutat d'Igualada tindria per fi un aparcament en condicions a la part nord quan s'enllestissin les obres.

L'excavadora va tornar a baixar la rampa que la comunicava amb aquell gros forat que ella mateixa, poc a poc, havia anat engrandint. Dins seu, el Mario ja n'estava fart, de treure terra. Pensava només en les vacances d'estiu, pràcticament a la cantonada, i en carregar el cotxe, amb la família, i anar a passar un parell de setmanes al poble on havia nascut feia quaranta-tres anys, prop d'Almeria.

El cap d'obres el va despertar del somni amb un crit que l'apressava a continuar la seva tasca. Tenia mal caràcter, aquell home, o potser només era la sensació de poder que el feia mostrar-se tan antipàtic amb els seus subordinats. El Mario va fer descendir la palanca i el braç del vehicle va baixar cap a la zona on excavava. El contacte del ferro amb la terra es va produir com de costum, arrancant un bocí del que havia estat aquella històrica finca amb les dents metàl·liques de la màquina. Després, exprimint al màxim el potencial d'aquell castigat motor alemany, el vehicle va enfilarse de nou per la rampa amb la intenció d'abocar el que havia aconseguit arrabassar dins del camió, pràcticament ple fins als límits.

El Mario va mirar el rellotge. Tan sols deu minuts li mancaven per poder sortir del ventre d'aquella sorollosa bèstia rovellada i anar cap a casa a dinar amb la dona i els fills. Quines ganes que en tenia! Aquest petit moment de distracció li va costar una altra amonestació. El cap l'havia tornat a enxampar pensant en les seves coses i l'havia obsequiat amb un nou avís amenaçador. L'home tenia més ganes que ningú d'acabar la feina i ho demostrava exigint a tots els seus treballadors el cent per cent de sí mateixos.

La pols es va escampar per la zona quan la terra es va veure abocada dins la banyera del camió. Per uns instants va ser pràcticament impossible distingir què es tenia davant del nas. Però el Mario no es va detenir per aquest detall i va reconduir l'excavadora cap a la fosa a través de la rampa. Se sabia de memòria el recorregut. Va tornar a maniobrar amb la palanca de control i el braç es va precipitar contra el sòl amb ganes de seguir foradant-lo. L'obrer va notar alguna cosa estranya quan el ferro va topar amb la terra dura i seca que s'estenia en aquella finca. Pel soroll havia semblat ben bé que més enllà de la pala de l'excavadora el terreny era buit.

El Mario va avisar de seguida el seu cap. La pols ja s'havia esvaït -només en quedaven proves de la seva aparició en les cares i els vestits dels treballadors- i l'encarregat d'obra va córrer a veure què passava. Els plànols no mostraven cap irregularitat, en aquella parcel·la. Segons els topògrafs que anteriorment havien estudiat la zona, en fer l'excavació només s'haurien de trobar terra i pedres.

El superior del Mario va dubtar un moment. Aquella situació podia entorpir els avenços en la construcció de l'aparcament uns mesos més, i ja s'acostava el termini per a enllestir-ne les feines. Ell mateix va agafar una pala i es va proposar a cavar una mica per descobrir què s'amagava sota els seus peus. Des de la cabina de l'excavadora el Mario mirava divertit l'escena: potser per fi veuria suar una mica aquell prepotent que tenia travessat.

Sense pensar-ho més, l'encarregat de l'obra, ni que fos per a demostrar als altres que tenia un cert nivell de decisió sobre el que allà s'estava coent, va clavar l'instrument a la terra i després en va llançar el contingut un metre darrere seu. Al seu voltant s'havien ajuntat tots els obrers, encuriosits, excepte el Mario, que havia decidit romandre a l'excavadora.

Tres palades més i per fi va semblar que s'havia arribat a la zona buida. L'expectació era màxima quan el cap es va disposar a tirar rere seu aquella terra, quan alguna cosa, una força estranya que va sortir d'aquell forat acabat de fer, el va fer caure d'esquena a terra. Havia semblat una petita explosió sense massa importància, i els treballadors es van espantar i se'n van allunyar. L'encarregat, com va poder, també va retrocedir uns metres. Es va produir un silenci només trencat pel so d'un ciclomotor a la llunyania. Malgrat aquell ensurt inicial, semblava que no havia passat res de greu. El cap d'obres es va alçar d'una revolada i va córrer cap a la caseta. Calia informar d'allò a la central i potser avisar a la companyia del gas. Li semblava que tot plegat només havia estat una fuga. Els altres treballadors encara es mantenien atents a qualsevol succés que provingués d'aquell misteriós forat.

Un dels obrers més agosarats, d'espatlles amples i samarreta de tirants, es va apropar valent com ell sol a aquella obertura. Es va posar ben bé sobre i es va ajupir per mirar què carai s'amagava allà dins. Els altres comentaven aquell atreviment esperant un dictamen aviat.

En qüestió de segons el cel, que fins ara havia estat completament serè, es va cobrir de núvols grisos i plujosos. El vent va començar a bufar amb força. En aquell mateix moment el cap d'obres sortia de la caseta sorprès pel que havia esbrinat en tan pocs segons: cap dels informes que li havien donat des de la companyia del gas deia res sobre l'existència d'un pas en aquella zona. No entenia res del que estava passant. Va mirar cap al forat i va

veure un dels obrers agenollat i provant de guaitar en el seu interior. Després va mirar amunt i va descobrir la foscor que aportava tota aquella nuvolada.

Un so sec i estrident el va sobresaltar de nou i va tornar la mirada al forat. Tot seguia controlat i ara eren tres els obrers que ho estudiaven de més a prop. El soroll d'un tro el va tornar a espantar al cap de dos segons. La pluja no es faria esperar i per cinc minuts va ordenar a tothom que deixés els llocs de treball. El millor que es podia fer en aquells moments era paraitzar les obres i enviar un equip de tècnics a estudiar aquella obertura. Un cop ja li havia passat una cosa semblant. Un dels obrers va trobar unes restes enmig de l'obra i aquesta es va haver de suspendre per una temporada. Si es confirmava aquella teoria l'aparcament no estaria acabat en el termini acordat amb l'ajuntament, i allò sí que seria un problema.

El Mario va baixar de l'excavadora i va córrer cap a la caseta. Dins, els companys comentaven la jugada respecte aquell misteriós forat que havien trobat. Els comentaris eren de tots colors, així que ell va posar-hi cullerada amb un acudit dels que l'havien consagrat en aquella comunitat laboral.

Quan els homes van sortir plovia a bots i barrals. Cap d'ells hauria imaginat que un dia tan assolellat i calorós com aquell pogués acabar tan fred i plujós. Segurament la intensa pluja que queia netejaria tota la pols que havien aixecat durant el matí i refrescaria, durant el camí de tornada a casa, els cossos suats i bruts de la vintena de treballadors que començaven a deixar enrere el seu lloc de treball.

El Mario va tenir un pensament quan estava a punt de sortir per la tanca que delimitava la zona restringida. S'havia deixat les claus de l'excavadora posades al contacte i si el cap se n'adonava tindria probablement algun problema seriós. Va córrer cap al vehicle, quedant-se xop de dalt a baix en pocs segons. Va pujar a la cabina i va allargar el braç per treure-la del lloc on ell mateix se l'havia deixat. Es va sentir alleujat en notar el tacte fred del ferro del clauer a la mà i va tornar a saltar a terra, esquitxant els pneumàtics de l'excavadora de fang marronós. Els seus pantalons havien corregut una sort similar i de genolls en avall ara estaven bruts i humits.

Al seu voltant ja no hi quedava ningú, ni tan sols l'encarregat. Va donar un cop d'ull per veure si veia algun dels seus companys, però de seguida va desistir i va decidir que correria fins la porta de la tanca i després fins l'entrada d'un garatge de la cantonada, per a aixoplugar-se una estona.

Darrere seu, com si provingués de sota l'excavadora, es va sentir una mena de gruny greu. L'home es va desconcertar en sentir-ho. Semblava el so del motor del vehicle, però sabia del cert que no podia ser, que tenia les claus a les mans. Es va girar espavorit, amb la cara molla per les grosses gotes de pluja que el colpejaven amb violència. Llavors ho va veure. Del forat emergia una estranya criatura blavosa, de la mida d'un ós i d'aspecte ferotge. El Mario va arrencar a córrer, però el terreny s'havia convertit en una piscina de fang llefiscosa i va caure de cap a terra. La por l'hi impedia d'aixecar-se, però malgrat això encara va tenir esma per girar el cap i poder observar com el monstre que havia aparegut feia uns instants se li apropava decididament. L'home va cridar demanant auxili, però el retronny d'un tro proper va ofegar la seva veu. Les passes de la fera ja l'esquitxaven de fang de tan a prop que era. Va grunyar prop del rostre del Mario, que va començar a plorar, creient que l'últim que veuria en la seva vida era la pell blava d'un monstre que per casualitat havien despertat un matí de juliol.